

Sygn. akt I CSK 236/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa M. S.A. w Ł.

przeciwko [...] Szpitalowi [...] w P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 grudnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 21 listopada 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powód złożył skargę kasacyjną, w której do uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołał się na oczywistą zasadność skargi oraz na występowanie na jej tle istotnego zagadnienia prawnego. Oczywista zasadność skargi ma polegać na dowolnym przyjęciu przez Sąd II instancji pozorności. Skarżący twierdzi, że pozorność to cecha osobowa - należało zatem w toku postępowania co najmniej wysłuchać strony umowy, aby móc ocenić, czy rzeczywiście umowa została zawarta dla pozoru. Rozumowanie skarżącego nie jest przekonujące. Pozorność wymaga współpracy obu stron, a więc jest jasne, że w toku postępowania dowodowego raczej będą one negowały występowanie pozorności. W konsekwencji ich przesłuchanie nie jest wystarczającym środkiem do uznania umowy za pozorną. Bardziej zasadne jest poznanie przez sąd okoliczności sprawy: uwarunkowań prawnych i faktycznych i rodzaju działalności prowadzonej przez strony, aby ocenić pozorność zawartej umowy, a to zostało dokonane. O ile zatem można by tego rodzaju zarzut podnosić do uzasadnienia podstaw kasacyjnych, to jednak nie świadczy on o oczywistej zasadności skargi. Zresztą, nawet gdyby były wątpliwości co do uznania badanych w sprawie umów za nieważne ze względu na pozorność, to okoliczności sprawy wyraźnie przemawiają, że zawarto je w celu obejścia prawa (zakazu obrotu długami szpitala), co też czyni je nieważnymi, a wyrok Sądu Apelacyjnego zasadnym. Za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przemawia też wskazane w niej istotne zagadnienie prawne - nie budzi wątpliwości, poza wyjątkowym i odosobnionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie powołanym w skardze kasacyjnej, adres norm z powołanych w skardze kasacyjnej przepisów. Jest on zwłaszcza jasny przy uwzględnieniu wykładni funkcjonalnej - celem tych norm jest wykluczenie obrotu

długami szpitali, zatem zawarty w nich zakaz nie może dotyczyć wyłącznie kierowników szpitali.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.